

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 3930/10 (2008)
11. фебруара 2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у Београду, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Љиљане Максимовић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судијским помоћником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по тужби А.А., из ..., ..., Б.Б., из ..., ..., В.В., из ..., ... и Г.Г., из ..., ..., које заступа пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-121, поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-64/2008-01 од 31. марта 2008. године, донетог у правној ствари признавања права на додатак на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа одржаној дана 11. фебруара 2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-64/2008-01 од 31. марта 2008. године

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца против решења Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд 01, број: 120-197 од 4. фебруара 2008. године, којим је одбијен њихов захтев за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу.

Тужбом, којом су пред Врховним судом Србије покренули овај управни спор, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У том смислу указују да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ да је чланом 32. тог Закона прописано да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама, као и одредбе Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима, сагласно којим одредбама је захтев тужилаца у целости основан. Надаље истичу да је противно напред наведеним прописима у конкретном случају плата за све припаднике полиције обрачунавана на бази 174 радна сата месечно без обзира на то колико је сати месечно радио свако од њих појединачно, при чему је остало неутврђено да ли тужиоци имају прековремене сате рада, сате рада на дан празника, или рада ноћу, као ни то да ли су донета појединачна решења о прерасподели радног времена и колики је укупан фонд радних сата тужилаца. Такође сматрају да се на запослене у Министарству унутрашњих послова морају примењивати општи радно-правни прописи који се примењују на државне службенике, с обзиром на то да су Законом о полицији прописана мања права и неповољнији услови за запослене од општег закона који регулише радне односе у државним органима. Са наведених разлога предлажу да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Управни суд је дана 1. јануара 2010. године, сагласно одредби члана 29. став 1. у вези са чл. 90. став 1. чл. 98. Закона о уређењу судова

(„Службени гласник РС“, број 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним судом Србије до 31. децембра 2009. године, међу којима и предмет тужиоца заведен под службеним бројем тог суда, У. број 3867/08.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку, у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), који се у овом случају има применити према одредбама члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужилаца да им се исплати додатак на плату и то за: прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу (од 22,00 до 06,00), поднети захтев одбио као неоснован налазећи да им тражено право не припада, а са разлога што је плата тужилаца већ увећана 30% сагласно одредбама Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“, број 44/91 ... и 106/03), који се примењивао до 29. новембра 2005. године, а којим је у члану 47. став 1. било прописано да се због посебних услова рада, тежине и природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других министарстава. Поред наведеног, а према образложењу ожалбеног решења, ступањем на снагу Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05), дана 29. новембра 2005. године, запослени у Министарству унутрашњих послова су због посебних услова рада (рада на дан празника, ноћног рада, прековременог рада, дежурства, приправности) остваривали право на коефицијенте за обрачун плате који су од 30% до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике. Одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против напред наведеног решења првостепеног органа Жалбена комисија Владе Републике Србије је,

прихватајући напред наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, јер су тужиоци у периоду за који потражују исплате додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, већ остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу, због чега је жалба тужилаца одбијена као неоснована.

Имајући у виду све напред наведено, као и садржај списка овог предмета, Управни суд налази да се овај спор за сада са сигурношћу не може решити на основу чињеница утврђених у управном поступку. Ово са разлога, што у списима предмета нема појединачних решења из којих би се могла несумњиво утврдити одлучна чињеница да су тужиоци остварили право на коефицијенте за обрачун плате који су 30% до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, због чега Суд није у могућности да оцени ни правилну примену материјалног права, односно законитост оспореног решења. Такође, иако се по одредби члана 235. став 2. Закона општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01), у образложењу другостепеног решења морају ценити сви наводи жалбе, тужени орган у образложењу оспореног решења противно одредби члана 199. став 2. истог Закона, није навео све жалбене наводе тужилаца нити дао разлоге због којих није уважен који од захтева тужилаца као странака у поступку, због чега за сада није јасно које је све наводе жалбе тужени орган ценио када је оспореним решењем закључио да „имајући у виду наводе жалбе“, жалба није основана.

Налазећи да је, са напред наведених разлога, оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 1. и 2. а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се притом примедба Суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
дана 11. фебруара 2010. године, 10 У. 3930/10 (2008)

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Саво Босанац

ИО